

El periodista esportiu de TV3 Jaume Rius (Barcelona, 1947) ha escrit un llibre, 'Joventut, de la crisi a la Copa', en què denuncia els problemes econòmics i esportius que arrossega la Peña des que va guanyar la Lliga Europea l'any 1994.

Quo vadis, Joventut de Badalona?

El periodista Jaume Rius es troba al mig de la redacció d'esports de TV3. La seua figura esquifada no para de donar ordres amb una veu nasal. "Sí, un moment, ara parlarem... en quin hotel és el Sevilla? Hem de parlar amb Prosinecki, com sigui". Rius ha passat trenta-cinc anys fent esports i va ser el primer comentarista esportiu que va retransmetre per TV3 els partits de bàsquet del Barcelona i del Joventut de Badalona. Precisament sobre aquest darrer equip ha escrit un llibre titulat *Joventut. de la crisi a la Copa* que s'ha publicat poques setmanes després que el club de Badalona guanyara la Copa del Rei. El llibre s'obre amb uns pròlegs fets entre altres per Ernesto Segura de Luna, president de la Federació Espanyola de Bàsquet, Eduard Kucharki, ex-jugador i ex-entrenador del Joventut, Antoni Serra, ex-entrenador de la Peña, Antonio Díaz-Miguel, ex-seleccionador espanyol, i Jordi Basté, periodista esportiu de Catalunya Ràdio i director del programa *No ho diguis a ningú*. Sembla que ni el llibre ni el seu autor necessiten més avals.

I per què ara ha escrit aquest llibre Jaume Rius? "La temporada passada li passaren moltes coses al Joventut. Jo vaig viure molt aquests esdeveniments i vaig tenir l'oportunitat de veure certs documents." Veritablement, després de guanyar la Lliga Europea a Tel Aviv l'any 1994, el club va entrar en una crisi i encara no se

n'ha eixit. La temporada 1995-96 va començar sota el signe dels deutes econòmics, els fracassos esportius (la temporada 1994-95 es va classificar catorzè i per primera vegada en els últims deu anys es va quedar sense participar en una competició continen-

"L'èxit econòmic no té consonància amb l'èxit esportiu. Sembla una contradicció però com més èxits esportius aconseguixes, també tens més problemes econòmics."

tal) i d'una mena d'apatia generalitzada que es van apoderar del club. Però tot i haver guanyat la passada edició de la Copa del Rei sembla que la tempesta no ha passat. "El Joventut no pot pagar unes fitxes tan elevades als jugadors, no pot tenir un palau com el que té amb les despeses que costa i no pot tenir tan pocs socis. El club és una societat anònima i al final de temporada ha de quadrar

el pressupost. Però és impossible que quadri, només se salven el Reial Madrid i el Barcelona pel suport que tenen darrere gràcies al futbol. I a més no es troben patrocinadors i els que n'hi ha no paguen molt". Rius aporta les dades referides a les despeses del pavelló olímpic de Badalona: "el consell verd-i-negre ha de pagar cada any... catorze milions de pessetes, als quals s'han d'afegir un milió i mig més en concepte d'aigua, un milió de gas i gairebé dos més de telèfon. Com que és un recinte tan gran, requereix un servei de seguretat molt nombrós, que té un cost anual d'1.800.000 pessetes, quantitat similar a la destinada al personal que treballa en diferents tasques en els partits de la Lliga ACB. Les despeses totals del Palau Olímpic s'aproximen als 50 milions de pessetes."

Per Jaume Rius la crisi del Joventut no és exclusiva del club de Badalona. "Tots els clubs de bàsquet es troben immersos en una crisi greu. El TDK Manresa té problemes i va ser campió de la Copa del Rei. Però què representa ser el campió d'aquesta competició? Viatjar per tot Europa i arruïnar-se perquè als partits de tornada de les eliminatòries la gent no va al palau d'esports, no és rendible. Sembla una contradicció però com més èxits esportius aconseguixes, econòmicament tens més problemes."

Assegut en una cadira en un racó de l'edifici en què es troben els serveis informatius de la Televi-

GLÒRIA MATAMALA

sió de Catalunya, Jaume Rius continua desgranant les misèries i virtuts del consell d'administració que va portar la Peña a viure "una temporada perillosa". "Després que el Joventut va guanyar la Lliga Europea, la directiva va començar a inflar les fitxes dels jugadors. Per exemple, tenien el Mike Smith, que cobrava 145 milions de pessetes per temporada. Després van pagar l'alegria d'aquests contractes." Una de les revelacions més polèmiques del llibre han estat els sous de certes "vaques sagrades" de la Peña com Villacampa, Rafael Jofresa i Tomàs Jofresa. Ha tocat l'autor un tabú en el món de l'esport? "Jo el que dic és que un senyor que cobra 50 milions de pessetes per temporada, un altre, 73 i un altre, 35, es porten el 28% del pressupost de 450 milions de pessetes. Això és inviable perquè el Joventut funcioni com a societat anònima. Si fos com abans que hi havia uns presidents que en acabar la temporada cobrien ells el dèficit... jo no vaig en contra dels jugadors, que tenen tot el dret a cobrar. Això no es discuteix, el que és discutible és el que van pagar en el seu dia i el que van prometre a certs jugadors. Jo, contra Villacampa, no tinc res, però quan tingui 35 anys, pagar-li 110 milions de pessetes... no cobren això ni els jugadors de futbol [segons Rius, Jordi Villacampa cobrarà les temporades 1998-99 i 1999-2000 aquesta xifra per temporada]. Caldria mirar els minuts que juga i el seu rendiment. Tampoc no es pot fitxar un jugador amb un informe mèdic dient que està lesionat... i això és culpa de l'anterior president."

Al maig del 1995 va arribar a la presidència del consell d'administració Jordi Parra, per substituir Lluís Conesa. "Amb Parra van arribar unes idees noves, però Parra no ho va fer bé. Va intentar trencar i fer un club com si fos una societat anònima. I això els jugadors, "las vaques sagrades", no ho van consentir. El jugador, tant de bàsquet com de futbol, està acostumat a entrenar

poc i a no ser professional en tots els sentits de la paraula. A l'NBA viatgen i són professionals perquè han de viure d'això." El nou consell d'administració va començar a buscar desesperadament fórmules de finançament per al deute creixent del club, que es trobava al voltant dels 450 milions de pessetes. El pressupost va ser de 550 milions, 200 menys que l'any anterior, "i la major part estava destinat a les fitxes de tres jugadors, Villacampa i els germans Jofresa". Entre les idees que es van posar en marxa hi havia els ajuts de les

institucions com l'Ajuntament de Badalona i la Generalitat de Catalunya, que va prometre per boca de Jordi Pujol un aval de 100 milions de pessetes sempre que el consistori badaloní fes el mateix. "Hi ha un document signat per tots els partits polítics de l'ajuntament aprovant l'ajut però després no el va donar. Aquestes són les coses estranyes. És estrany que un arquitecte valori l'antic pavelló Ausiàs Marc en 1.300 milions de pessetes i l'Ajuntament el vulgui comprar per 500. En el llibre s'expliquen uns fets que d'aquí a un any o dos

Jaume Rius ha passat més de trenta anys fent periodisme esportiu. Ara, amb el seu llibre ha intentat aclarir una de les temporades més fosques del club de bàsquet Joventut de Badalona.

ARXIU

"Jo, contra Jordi Villacampa, no tinc res, però als 35 anys, les temporades 1998-99 i 1999-2000 li pagaran 110 milions de pessetes... no cobren això ni els jugadors de futbol."

tindran més rellevància. L'alcalde [Joan Blanch] va dir que aquest pavelló estaria dedicat només a equipaments esportius. Jo espero, com tota la gent del bàsquet, que sigui així. Els anteriors directius van denunciar que temien que el pavelló servís més endavant per fer una zona comercial. Tant l'alcalde com Genís Llamas [actual president del consell d'administració del Jo-

ventut] deien que Parra no vendria mai el pavelló. I s'ha demostrat, ara Parra no hi és i el pavelló s'ha venut. Ara el preu que cobraran serà de 600 milions, però com que hi ha un deute de l'any 94, quan Genís Llamas era l'home fort de la junta directiva que va guanyar la Lliga Europea... El més greu és que a la junta que havia d'aprovar si el Joventut venia l'antic pavelló només hi van anar 48 compromissaris. Això demostra que la gent increïblement no hi té interès, la gent només s'interessa pels resultats." Jaume Rius reflexiona ara sobre el món del bàsquet. "L'ACB va voler competir amb el futbol i amb el futbol no pot competir ningú. Al camp del FC Barcelona van 100.000 persones i al de l'equip més fluix, 15.000. Al bàsquet quants n'hi van? Quan diuen que un pavelló és ple parlen realment de 2.500 persones. Al futbol, si fas una bona temporada esportiva i fas compres amb el que cobres de la TV, arribes al final de temporada. El problema del bàsquet és que la TV els dona uns contractes molt fluixos i no hi ha patrocinadors. Enguany hi ha l'Eurobàsquet i les cases comercials han destinat els diners a aquest esdeveniment." Però, quin és el futur del Joventut de Badalona, el ressorgiment esportiu i econòmic o la desaparició com a entitat? "S'ha salvat, amb la venda del pavelló, un problema important. Però tot depèn de la intel·ligència dels di-

rectius. El Joventut no podrà competir mai amb el Barça o amb el Reial Madrid. La Peña no pot tornar a entrar en una espiral de fitxatges caríssims. El Joventut ha de treballar com ho havia fet sempre amb el bàsquet de base. I està donant resultats amb gent com Sanmartín, Dani Pérez, Albert, etc. Els tres estrangers i els jugadors del planter són els que enguany porten la temporada endavant." Per ara Rius ha disseccionat la realitat immediata del Joventut de Badalona i del bàsquet en general, però què hauria de fer el bàsquet del nostre país per eixir d'aquesta crisi? "Jo crec que s'ha de canviar la mentalitat del funcionament del bàsquet. És un esport que no es pot comparar amb el futbol, els jugadors han de guanyar molt menys. La Lliga, tal i com està estructurada ara mateix, només la poden guanyar el Barcelona i el Reial Madrid. Són molts partits de Lliga regular i el que interessa a la gent són els *play-off* o els partits de la Copa del Rei on tothom pot guanyar tothom. Si l'ACB vol tancar la Lliga a l'estil de l'NBA, serà la ruïna de tots els clubs perquè això no és Amèrica. Aquí interessa guanyar i no l'espectacle, com als EUA". L'actualitat esportiva requereix de nou de la seua presència a la redacció de TV3. La seua veu nasal torna a destacar per damunt del rebombori.

Mario Reyes

Llengua i política, cultura i nació Un epistolari valencià durant el franquisme

A. Cucó i S. Cortés (edició)

Llengua i política, cultura i nació són els quatre mots que resten al fons d'un voluminós conjunt de papers privats encreuats durant la dictadura per unes dotzenes de valencians que reflexionaven sobre el seu futur col·lectiu.

Editorial 3i4
"La Unitat", 165

Sobre la nació dels valencians

Joan Francesc Mira

En un país com aquest, la reflexió -i si pot ser l'acord- entre el "ser" i el "no ser", és la condició per a existir com a societat, com a poble responsable del seu propi futur entre els altres pobles.

Editorial 3i4
"La Unitat", 166

Tots els colors del roig

Josep Vicent Marquès

Un interessant testimoni històric dels anys foscos i lluminosos de la generació que va reprendre en la dècada dels seixanta la lluita popular i nacional al País Valencià.

Editorial 3i4
"La Unitat", 167